

EL COL·LECCIONISME DE TEMÀTICA TERRASSENCA (153) TÈXTIL (59). ELS BADIELLA (2) Branca Sebastià Badiella Ribas

Un altre dels germans Badiella Ribas va ser el Sebastià, casat amb Antònia Reig, germana del fabricant de maquinària Ramon Reig i Cabanas. Sebastià va formar part de la junta de l'Avenç Autonomista amb el càrrec de bibliotecari, i més tard, quan va refundar-se l'Associació Nacionalista, s'hi va incorporar. Sebastià Badiella tenia un magatzem al carrer del Pantà on

Capçalera d'un imprès del comerç de Sebastià Badiella Ribas

venia accessoris i recanvis per a les filatures i els pentinatges d'estam, i material elèctric. El maig de 1914, va ampliar aquest darrer rengló. Per mitjà d'una entesa amb la casa A E G Thomson Houston Ibèrica, i amb la col·laboració de Benigne Polo i Mayoral, va obrir un comerç d'exposició i venda de materials i aparells elèctrics per a indústries i particulars al carrer de Sant Pere, 53. El març de 1915 Badiella va incorporar Polo com a soci i ambdós van crear la societat **Badiella i Polo**, que va perdurar fins a l'agost de 1919, moment en què Badiella es va retirar de la societat i Polo va continuar el negoci tot sol. El 1923 Sebastià Badiella va retornar a les activitats industrials. El 3 de març, junt amb Joan Farreras, entren com a socis a la indústria de serralleria i construccions mecàniques d'Alfons Balsach de Sabadell i constitueixen la societat Alfons Balsach i Cia., de la qual qualsevol dels tres indistintament podia exercir la gerència i l'ús de la firma social. Només un mes després, Sebastià Badiella, amb l'ajut econòmic del seu germà Emili, va comprar la maquinària i el negoci de llanes regenerades que explotava Samaranch i Cortès. A partir de la compra la indústria va prendre el nom de **S. Badiella**. Per al seu funcionament, va nomenar-ne apoderats Miquel Puigbó i Cots, i Pere Andreu i Basora. A la postguerra, concretament l'1 d'abril de 1941, els dos apoderats van accedir com a socis al negoci, que va passar a denominar-se **Badiella, Andreu i Puigbó**. La

societat va seguir dedicant-se a la fabricació de llanes regenerades, i també a la compravenda de matèries tèxtils i al blanqueig i desmotatge químic de llanes, punxes i draps.

Miquel Puigbò (1888-1981) era fill del també fabricant de llanes regenerades Joan Puigbò i Sala, assassinat per pistolers el 20 de novembre de 1920. No detallarem la trajectòria de Joan Puigbò i els seus successors, ja que és prou interessant perquè al seu moment els dediquem una separata específica. Miquel Puigbò, en societat amb Ramon Prades i Rocabert (**Puigbò i Prades**), va començar amb representacions de matèries el 1919 i

Sebastià Badiella Ribas

l'any següent ja es va dedicar a la seva compravenda amb societat amb el seu germanastre Josep Puigbò i Viver (**Puigbò Germans**). Però la persona de Miquel Puigbò és més coneguda per la seva tasca periodística i política que per la industrial. Director del diari nacionalista *El Dia*, va ser desterrat unes setmanes a Jaca per la Dictadura de Primo de Rivera. El 1931 va ser sense èxit candidat en les eleccions municipals per l'Associació Catalanista i en les del 1934 va ser elegit regidor per la coalició de Defensa Ciutadana.

El juny de 1949, Pere Andreu va fer-se càrrec de la -secció de desmotatge que des d'aleshores va seguir actuant només al seu nom. Pere Andreu, catalanista com els seus socis (estava afiliat al Centre Catalanista Republicà), va morir el 22 de juny de 1951. Els seus hereus van vendre a Badiella la seva part en la societat, que va passar a denominar-se **Badiella i Puigbò**. Sebastià Badiella va morir el 13 de desembre de 1960 a l'edat de 83 anys. El seu únic fill i hereu, Jordi Badiella Reig, va comprar també la participació social dels Puigbò i ja únic propietari del negoci va constituir amb dos dels seus fills, Sebastià i Jordi, la societat anònima familiar **Badiella, S.A.** El 1986 la societat va comprar als Matarí unes naus veïnes de 934 m² i els Badiella van muntar una altra fàbrica a Atzeneta d'Albaida (País Valencià), una vila geogràficament més propera als clients i amb costos més baixos que la de Terrassa. El setembre de 1997 la fàbrica de Terrassa, que ocupava més de mig centenar de treballadors, i que era menys competitiva que la valenciana, va tancar. *(Continuarà)*